

Een ab ovo kweekje van *Rhodostrophia vibicaria* Cl.

Tijdens mijn verblijf op Terschelling in 1938 bleek mij, dat *Rhodostrophia vibicaria* Cl. er een vrij veel voorkomende vlinder is. In het geheele duingebied is de soort aan te treffen. Dat beteekent echter nog niet, dat het gemakkelijk is een flinke serie bijeen te brengen! Er heerscht op het eiland dikwijls een krachtige wind, waar de opgejaagde spanners goed van weten te profiteren. In een oogwenk zijn ze met den wind mee tientallen meters weggevlogen en in de dichte duindoornvegetatie nauwelijks meer te achterhalen.

Daar *vibicaria* mij wegens haar variabiliteit sterk interesseerde, trachtte ik er eieren van te verkrijgen. Het daartoe opgesloten ♀ legde er echter maar ruim een dozijn, terwijl het achteraf nog het laatste bleek te zijn, dat ik kon bemachtigen. Ik moest mij dus met een klein kweekje tevreden stellen. De rupsen bracht ik groot met paardebloembladeren, die onmiddellijk aangenomen werden. De verwelkte bladeren werden duidelijk geprefereerd boven de versche. De overwintering leverde niet de geringste moeilijkheid op. Het lampenglas met de verdorde bladeren lag op een veranda, zoodat de rupsen wel aan de buitentemperatuur blootgesteld waren, maar volkomen droog gehouden werden. Deze methode, die voor vele soorten fataal is, voldeed voor *vibicaria* uitstekend. Toen in het voorjaar van 1939 de rupsen van versch voer voorzien werden, bleken alle gezond en wel den winter doorgekomen te zijn. Ik vermoed, dat alle „*Acidalia*“-achtige rupsen op deze manier overwinterd kunnen worden. Schneider, een der bekendste Wurtembergische Lepidopterologen, beschrijft in Entom. Anzeiger, vol. 15, p. 31, 1935, een ab ovo kweek van *Sterrhia muricata* Hufn. Hij overwinterde de rupsen op zolder bij het venster, waar ze tot begin April gelaten werden. Ook deze overwintering verliep zonder verlies. Een kweek van *Sterrhia emarginata* L., die de Heer Van der Meulen daarentegen eenige jaren geleden volgens de geëikte methode ingebonden overwinterde, mislukte volkomen. Droogte verdragen deze dieren dus uitstekend, vocht daarentegen heel wat minder goed.

Daar *vibicaria* blijkbaar makkelijk te kweken is, is de vlinder stellig een dankbaar object om de erfelijkheid van de verschillende vormen te onderzoeken. Zooals bekend bewegen deze zich tusschen twee uitersten. Aan den eenen kant hebben we de effen geelachtige met 3 roode lijnen op de voorvleugels, f. *adulterina* Heydemann (in de literatuur vermeld als *strigata* Stgr., in werkelijkheid een Zuideuropesche vorm), in ons land stellig de gewoonste. Het andere uiterste wordt gevormd door de prachtige f. *rosans* Prout (bij ons bekend als f. *roseata* Erschoff, die echter in Sibirië thuishoort), waarbij de geheele vvl. rood is op het veld tus-

schen de binnenste en middelste dwarslijn na, een vorm, die veel zeldzamer is, al trof ik hem ook op Terschelling aan. De tusschen deze beide grenzen liggende vormen, *vibicaria* Cl., *intermedia* Kempny en *rubrofasciata* Hufnagel, zijn waarschijnlijk overgangen tusschen *adulterina* en *rosans*. De echte f. *vibicaria* Cl. met een roodachtige bestuiving van een paar mm breed franjewaarts van de tweede dwarslijn is lang niet gewoon. Veel talrijker zijn de overgangen naar f. *adulterina* Hdm., die in alle mogelijke graden voorkomen. Hoe al deze vormen zich ten opzichte van elkaar verhouden is nog nooit onderzocht. Het is dus stellig de moeite waard dit eens uit te zoeken. Waarschijnlijk is de gewoonste f. *adulterina* Hdm. dominant en de zeldzame f. *rosans* Prout recessief. Maar de drie andere?

Mijn eigen kweek kan hierover geen uitsluitsel geven. Het ♀, dat de eieren legde, behoorde tot f. *adulterina* Hdm., evenals alle nakomelingen, die de kweek opleverde. Het was dus een allesbehalve variabele serie, die ik verkreeg. Maar daar ik niet doorgekweekt heb, is uit dit resultaat nog geen conclusie te trekken.

Amsterdam.

B. J. LEMPKE.

Mededeelingen omtrent *Omophron limbatus* F.

Op den 22sten Juni 1940 ving ik te Denekamp een groot aantal exemplaren van *Omophron limbatus* F. Naast de vele vertegenwoordigers van het type met de bekende donkergele grondkleur uit het Oosten van ons land, bevonden zich ook de beide aberraties *nigromaculatus* Everts en *maculatipennis* Pic onder de buitgemaakte dieren. Opvallend was echter, dat eenige dieren een meer uitgebreid vlekkenpatroon vertoonden, geheel overeenkomend met de beschrijving, welke door dr. A. Chobaut gegeven wordt van de aberratie *confluens* in *Miscellanea Entomologica* XXVII, 1923, pag. 32. De aberratie *confluens* Chobaut, welke nieuw is voor de Nederlandsche fauna, wordt in bovengenoemd tijdschrift als volgt beschreven:

De basaalvlek der dekschilden is op zoodanige wijze met den voorsten dwarsband verbonden, dat er aan beide zijden van het schildje slechts een klein geel vlekje overblijft. De achterste dwarsband is sterk verbreed en raakt bijna den voorsten dwarsband, zoodat er zich tusschen beiden slechts een smalle gele band bevindt. Aberratie door uitbreiding van het groene kleurpatroon.

Hieraan kan nog worden toegevoegd, dat bij de exemplaren, welke ik in Denekamp ving, de voorste en achterste dwarsband één of twee maal met elkaar verbonden zijn, zoodat de smalle gele band er tusschen in vlekjes wordt opgelost.